

La ĝenerala striko (Malatesta)

Publikiginta de NKL-ILA Montpeliero, www.cnt-ait-montpellier.org,

Cnt-ait.montpellier@laposte.net

La « ĝenerala striko » estas sen dubo potenca luktarmilo al la manoj de la proletaro ; ĝi estas aŭ ĝi povas esti maniero kaj okazo ekfunkciigi radikalajn socian revolucion. [...] la ĝenerala striko povus esti efika rimedo de socia transformado, sed kondiĉe de kompreni kaj uzi ĝin alie ke la metiistoj de la ĝenerala striko faris tion.

Al unua tempo de la movada socialismo, oni klare komprenis ke la reĝimo subteninta per la forto de la bajonetoj povis mortigi nur se oni almenis parton de la soldatojn al transformiĝi je defendantoj de la popolo kaj se oni batis per armita lukto la fortojn de la polico kaj tiuj de la soldatoj kiuj restis fidelaj al la disciplino. [...] Pro tio oni konspiris, t.e. oni faris aktivan propagandon el la soldatoj, oni serĉis sin armi, oni preparis planojn de milita ago.

Verdire, la rezultoj estis malgrasaj ĉar ni estis malmutaj, ĉar, sume, « la tempoj ne estis maturaj ».

Sed la volo prepari la ribelecon ekzistis kaj ĝi trovis iom post iom rimedon por efektiviĝi, la propagando ekis tuŝi pli da ulojn kaj porti ĝin fruktojn ; « la tempoj maturiĝis », tio deviĝis parte pro la direkta ago far la revoluciuloj kaj pli ankoraŭ pro la ekonomia evolucio, kiu, akriĝinte la konflikto inter gelaboristoj kaj gefirmestroj, disvolvis la konsciencojn pri tiu konflikto, tio pri kiu revoluciuloj profitis.

La esperoj metintaj en la socia revolucio plialtiĝis, kaj ŝajnis certa ke tra la luktoj, la persekutadoj, la provoj pli aŭ malpli « senpripensaj » kaj malfeliĉaj, la haltoj kaj la rekomencoj de febra aktiveco, oni alvenis je tempo sufiĉe proksima elfunkciigi finan kaj venkan eksplodon, kiu devas mortigi la politikan kaj ekonomian reĝimon valide kaj malfermi la vojo al evolucio pli libera al novaj formoj de vivo komune fonditaj pri la libereco de ĉiuj, la justeco por ĉiuj, la frateco kaj la solidareco inter ĉiuj.

Sed la marksismo venis malrapidigi kun siajn dogmojn kaj siajn fatalismojn de la juneco [...]. Kaj malfeliĉe, kun ĝiaj sciencaj ŝajnoj (oni estas je plena sciencista ebrieco), la marksismo tromplogis, aliris kaj faris erari la plejparte de la anarkistoj.

La markistoj ekdiris ke « la revolucio ne faras, ĝi venas » ; ke la socialismo venis necese laŭ « la natura kurso kaj fatala de la aĵoj » kaj ke la politika faktoro (scie la forto, la violento disponigas de la ekonomiajn interesojn) havas nenion gravecon, la ekonomia faktoro determinate la socia vivo ĉio plene. Kaj tiel la preparado de la ribeligo estis lasanta aparte kaj praktike forlasanta.

Mi rimarkigas okaze ke se la marksistoj malestimis ĉian politikan lukton, kiam tio estas lukto, kiu emis al la ribeligo, ili decidis subite ke la politika estis la precipa eblo, kaj preskaŭ la solo, por triumfi la socialismon ekde ke ili ekvidis la eblecon eniri en la parlamento kaj doni pri la politika lukto la limigan sencon de la balotelekta lukto. Kaj tiel ili sin laborigis estingi en la amasoj ĉion entuziasmon por la ribeliga agado.

Tiuokaze, antaŭ tiu stato de aĵoj kaj tiu stato de ĝenerala spirito la ideo estis lanĉanta kaj akceptanta en la entuziasmo de tiuj, kiuj ne havas konfidon en la parlamenta ago kaj, kiuj vividis en la ĝenerala striko novan kaj esperadonan vojon, kiu sin malfermis al la popola agado.

Sed la malfeliĉo, estis ke la plejparte ne vidis en la ĝenerala striko rimedo puŝi la popolmasajn al la ribeligo, alidire mortigi per la violento la politikan potencon kaj preni posedon de la tero, de iloj de produktado kaj de ĉio la socia riĉeco. Por ili, la ĝenerala striko anstataŭis ribeligon ; tie ili vidis rimedon por « malsatigi la burĝaron » kaj kapitulacigi sen renkonti mafacilecon.

Kaj ĉar estas fatala ke la komikeco kaj la groteskeco estas ĉiam miskantaj el la aĵoj la plej seriozaj, estas en kiu komencis serĉi herbojn kaj « pilolojn » kapablaj subteni nedefinite la homajn korpojn sen ke estas bezonata sin nutri, kaj ĉi tiu, por ilin signali al la gelaboristoj kaj enpovigi atendi ĉi tiuj en paca festo ke la burĝoj venas prezenti siajn ekskuzojn kaj peti pardonon. Jen kial mi opinias ke la ĝenerala strikideo damaĝas la revolucion. Sed mi esperas kaj kredas ke tiu iluzio – kapituligi la burĝaron malsatigante ĉi tiu – tute malaperis ; se ĝi restis ankoraŭ, la faŝistoj taskas al si forigi ĝin.

La ĝenerala proteststriko por apogas akordigeblaj postulojn de ekonomia aŭ politika ordo kun reĝimo povas esti utila se ĝi fariĝas favoran momenton, kiam la registaro kaj la gefirmestroj trovas oportuna cedi subite, de timo de la plej malbona. Sed ne forgesas ke necesas manĝi ĉiuj tagoj kaj ke se la rezisto plidaŭriĝas, eĉ ke kelkaj tagoj, necesas jen sin fleksi fie sub la jugo de la gefirmestroj, jen ribeli [...] eĉ se le registaro aŭ apartaj fortoj de la burĝaro ne iniciatas per la violento.

Sekvas ke se oni faras ĝenerala striko, ĉu estas por definitive solvi problemon aŭ, ĉu estas por provizoraj celoj, oni devas decidita kaj preparita solvi la demandon per forteco.